

[Tastesen.]

gå til tvangsfjernelse, så sker det jo kun i de sjældne tilfælde, og o.k., man kan ramme ved siden af i nogle tilfælde, det er derfor, vi har retsbeskyttelsen for forældrene bag efter, men så sker det jo ved underrettsdommerens medvirken. Ganske vist har han ikke stemmeret, men dommerens og den pædagogisk-psykologiske konsultants udtalelse i sagen, før børne- og ungdomsværnet træffer sine beslutninger — eller fremover før social- og sundhedsudvalget træffer sine beslutninger — vil jo gå ind til den sociale ankestyrelse som en indberetning, og så kan den sociale ankestyrelse, ved at man får disse akter, det grundlag, der ligger for, at man har truffet en beslutning om tvangsfjernelse, omgående på eget initiativ tage sagen op, hvis den synes. Det er en bestemmelse, en forstærkning, der er kommet med i den nye bistandslov, som hr. Wamberg må være opmærksom på.

Der forekommer situationer, hvor der skal handles hurtigt, det er jo børnene, det drejer sig om. Hvis de udsættes for vanrøgt eller nedværdigende behandling, så kan der komme situationer, hvor socialudvalgsformanden eller i hans sted næstformanden må gribe ind og træffe en hurtig beslutning om fjernelse af børn fra hjem. Man kan så stille det spørgsmål, om den retsgaranti, der ligger i denne situation, kan blive bedre, og det er jo det problem, vi har rejst i folketingets socialudvalg, og som har foranlediget socialministeren til at sætte en arbejdsgruppe i gang for at se, om disse regler skal ændres. Heroverfor tror jeg, at folketingets partier er åbne.

2 måneders fristen for behandling af sagen i social- og sundhedsudvalget er måske for lang. Man bør måske indskærpe den ret, som forældrene har til inden en uges forløb at appellere sagen til den sociale ankestyrelse. Den bør dér behandles som hastesag, og hvis sagen derefter appelleres til landsretten, så bør sådanne sager have en prioritet, så de også i landsretten behandles hurtigere. Men at sige, at man behandler det rutinemæssigt, vil efter min opfattelse være helt forkert. Vi har et retssamfund, hvor man vejer for og imod og søger at finde frem til de rigtige beslutninger. Jeg synes, at retsgarantierne i tilstrækkelig grad er til stede.

Vi har ingen ret til eller forudsætninger

for at give os til at drøfte afgørelserne i enkeltstager. Det er ikke noget, vi kan beskæftige os med her i tinget. Vi må huske på, at vi her befinder os på et område, der nok kræver hensyn til forældrene, men i endnu højere grad hensyn til børnene. Ethvert børne- og ungdomsværn løber risikoen for ved en afgørelse at falde i enten den ene eller den anden grøft, men jeg tror at kunne sige, at dette trods alt sker ret sjældent.

På den ene side skal der vises tolerance og ydes hjælp til enhver familie, så den kan bevare sit sammenhold, og det er derfor selvfølgelig betænkeligt at gribe ind med alt for restriktive foranstaltninger. Men vi ved, at der findes en anden grøft, hr. Wamberg, og det er, når et børne- og ungdomsværn ikke griber ind, når et barn vokser op under nedværdigende forhold, udsættes for en fysisk eller psykisk belastning eller udtæring af sine ressourcer, så barnet ikke er i stand til at overleve. En alvorlig sag fra de seneste dages avisomtale fortæller, hvad der sker, når et børne- og ungdomsværn er for tilbageholdende og ikke griber ind.

Stort set har vi dog grund til at være tilfredse med den lovgivning, der har været gældende den sidste halve snes år. Men lovgrundlaget har mulighed for at blive endnu bedre, og det vil givet ske ved bistandslovens ikrafttræden den 1. april næste år. Jeg tænker bl. a. på, at kommunerne har en forpligtelse til opsøgende virksomhed og til at rette tilbud om vejledning og rådgivning til alle, som måtte have behov herfor. Her ved sikres et socialt forebyggende arbejde, der netop tager højde for at støtte forældrene med hensyn til børnenes opdragelse og pleje.

En af måderne, man kan støtte forældrene på, er ved oprettelse og drift af pædagogiske daginstitutioner som f. eks. børnehaver, fritidshjem og ungdomsklubber. Men når det gælder hele det område, står socialdemokratiets og fremskridtspartiets politik jo som ild og vand til hinanden. Hvis fremskridtspartiet fik magt, som det har agt, ville den socialt forebyggende politik få så ringe vilkår, at vi ville få et stigende antal sociale tabere ikke mindst blandt børn og unge. Vi kan jo bare se på de ændringsforslag, som fremskridtspartiet stillede til indeværende års finanslov. På børne- og ung-